

Шешир професора Косте Вујића,
Милован Витезовић

Све мангуп до мангупа

Све мангуп до мангупа... У овом роману говори се о најлепшим данима ученика Прве мушке гимназије. Професор немачког језика Коста Вујић био је разредни старешина једног немирног, али пре свега изузетно успешног одељења у коме је владало међусобно поштовање и слога. Био је изузетан човек који је те младе бунтовне људе посматрао као себи равне и уважавао сва њихова мишљења. Чак и када су други били против њих, он је чврсто стајао иза свог одељења и бранио њихове ставове. Због све своје људскости, био је веома цењен, вољен и поштован од стране својих ученика који су то показивали кроз разне ситуације.

Једна од ситуација у којој они своје професору исказују дубоко поштовање јесте када се професор сели, а они му дају обећање да ће га селити и кад оде у пензију. Још један одраз великог поштовања у књизи је исказан у делу кад комплетно одељење уз пратњу Михаила Петровића пева песму по уласку професора. Сви у одељењу су били као једно, чак и у неким непријатним ситуацијама када је кажњаван појединац. Тада су они тражили казну за све њих. Најлепши део књиге ми је романтично исказивање осећања Милорада Митровића једној девојци. Милораду је у свему томе помогао његов друг Михаило Петровић. Они су, свирајући серенаду, покушали да Милорад освоји срце Мирјане Марковић, ћерке министра.

Књигу бих препоручила свима јер је у њој приказан прелеп однос међу ученицима, велико поштовање и захвалност ученика за све што су их научили њихови професори. Из књиге сам научила да без обзира на несташлуке, уколико се пажљиво слуша оно што нам наставници кажу, можемо израсти у велике људе.